

Sygn. akt II Ca 619/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19 czerwca 2023 roku

Sąd Okręgowy w K., II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Jacek Chmura

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2023 roku w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko K. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jarocinie

z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt I C 60/22

oddala apelację.

Jacek Chmura

II Ca 619/22

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 11 kwietnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie w sprawie I C 60/22 z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.

przeciwko pozwanej K. P. o zapłatę:

1. oddalił powództwo,
2. obciążył powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. kosztami procesu w poniesionym zakresie.

Powyższy wyrok zaskarżył powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. apelacją z dnia 17 czerwca 2022 r. w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie:

1. Art. 385¹ k.c. poprzez uznanie, iż zapisy umowy pożyczki dotyczące opłaty prowizyjnej naruszają interesy konsumenta i stanowią klauzule abuzywne.

2. Art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie.
3. Art. 58 k.c. poprzez uznanie, że zapisy umowy zmierzają do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.
4. Art. 5 pkt 6 oraz art. 30 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez ich niezastosowanie i w efekcie nieprawidłowe uznanie, iż pożyczkobiorca nie spełnił obowiązku informacyjnego i nie poinformował pozwanej o wysokości opłaty operacyjnej i kosztach pożyczki.
5. Art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c., w zw. z art. 385² k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów, w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwaną warunków umowy, w tym wynagrodzenia umownego oraz w sytuacji, gdy postanowienia umowy nie kształtują obowiązków konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami i nie naruszają rażąco interesów konsumenta.
6. Art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie przyjęcie, że wpłaty pozwanej nie stanowią uznania roszczenia co do wysokości.
7. Art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że opłata operacyjna nie może być zaliczona do kwoty pożyczki.
8. Art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 20.12.2017 r. w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami, zaakceptowanymi przez pozwaną a tym samym twierdzenia, że powód nie wykazał wysokości roszczenia z uwagi na kwotę opłaty operacyjnej, co skutkowało oddaleniem powództwa.
9. Art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej i zaakceptowanej przez pozwaną umowy pożyczki nr (...) z dnia 29.01.2020 r. w zakresie poinformowania pozwanej o możliwości odstąpienia od zawartej umowy bez konieczności wskazania przyczyny, a co umożliwiło pozwanej przeanalizowanie zaakceptowanych wcześniej warunków, w tym wysokości opłaty operacyjnej i całkowitej kwoty do zapłaty, oraz ewentualnego odstąpienia, a czego pozwana nie uczyniła - przystąpiła natomiast do spłaty zobowiązania, zgodnie z umową.
10. Art. 233 § 1 k.p.c., w związku z art. 213 § 2 k.p.c., poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej umowy pożyczki zaakceptowanej przez pozwaną w zestawieniu z wpłatami pozwanej, dokonany w ratach, zgodnych z wysokością rat wskazanych w umowie, wskazującym dokładne składowe każdej z nich, a które to stanowią uznanie roszczenia, co do zasady oraz wysokości.

W związku z powyższymi zarzutami powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanej na rzecz powoda, zgodnie z żądaniem pozwu kwoty 1 905,15 zł oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych;
3. z bardzo daleko idącej ostrożności na wypadek uznania przez Sąd, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy lub, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając przy tym sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobuje w całości ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji i przyjmuje je za własne. Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym i nie prowadził też własnego postępowania dowodowego, w takiej sytuacji nie było potrzeby powtarzania tych ustaleń (art. 387 § 2¹ pkt 1) k.p.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego, apelujący niesłusznie zarzucił, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 k.p.c., bowiem ocena zgromadzonego materiału dowodowego została dokonana bez przekroczenia granic wyznaczonych treścią tego przepisu, co znalazło swój wyraz w należyтым uzasadnieniu wyroku (art. 3271 k.p.c.).

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05 opublikowany lex nr 172176). Ocena mocy i wiarygodności dowodów przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, jest niepełna itp. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 sierpnia 2005 r. w sprawie I ACa 456/05 opublikowany lex nr 177026).

Tymczasem wbrew zarzutom powoda Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny, bezstronny i zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a skarżący nie wykazał w żaden sposób, by ocena ta naruszyła zasady logicznego rozumowania, przeczyła doświadczeniu życiowemu, zawierała błędy logiczne, była niepełna, czy też wewnętrznie sprzeczna.

Całkowicie nieuzasadniony był zarzut naruszenia art. 213 § 2 k.p.c., albowiem pozwana w toku niniejszej sprawy nie złożyła żadnego oświadczenia procesowego o uznaniu powództwa.

Sąd Okręgowy aprobuje całkowicie i przyjmuje za własne rozważania prawne Sądu Rejonowego w zakresie abuzywności klauzuli umownej określającej wysokość „opłaty operacyjnej” na kwotę 4000 zł, czyli kwotę równą zaciągniętemu kredytowi. A. klauzuli umownej trwa od chwili zawarcia umowy i żadne dalsze czynności stron nie zmieniły tej oceny. W szczególności abuzywności klauzuli nie sanuje wykonanie zobowiązania ani też aneksowanie umowy, bądź też znajomość treści umowy przez konsumenta.

Wobec powyższego apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Jacek Chmura